

Nr 363.

Av herrar **Elmroth** och **Nilsson** i Hörby, om viss
ändring av gällande införsellag.

På förslag av Kungl. Maj:t beslöt 1934 års riksdag tillägg till 1917 års införsellag, att Konungen må därom förordna, att införselärenden skola kunna handläggas jämväl av exekutionsbiträde, där sådant beträffande viss stad befinnes erforderligt.

Enligt vår mening bör möjlighet beredas till dylikt förordnande även beträffande landsbygden. Ehuru upprepade framställningar i sådant syfte icke vunnit statsmakternas gillande, anse vi likväl, att tiden är inne att söka åstadkomma en praktisk ändring i införselinstitutet jämväl för landsbygden. I varje fall torde det väl vara en tidsfråga, när exekutionsbiträden även på landsbygden (fjärdingsmännen) måste övertaga handläggningen av ifrågakomna införselärenden.

De betänkligheter, som hittills rests mot förslag om befogenhet för fjärdingsmän att besluta om införsel, förefalla enligt vår mening överdrivna. I likhet med många av fjärdingsmännens närmaste förmän i tjänsten (landsfiskal) anse vi, att fjärdingsmännen i allmänhet på grund av utbildning och erfarenhet äro tillräckligt skickade att anförtros införselförfarandet. Enligt vad som inhämtats förekommer det i viss utsträckning, att landsfiskaler uppdraga åt fjärdingsmännen att med användande av blanketter, som underskrivits av utmätningssmannen, företaga införsel. Att förfarandet, trots sin praktiska ändamålsenlighet, icke kommer till användning i någon större utsträckning, beror enbart på dess lagstridighet. Vidare har erfarits, att i de fall, där landsfiskal uppdragit åt fjärdingsman att företaga införsel, enbart goda resultat lära vunnits. Det må vidare påpekas, att ett rätt handhavande av införselinstitutet huvudsakligast beror på den beslutandes praktiska omdöme och densammas kännedom om gäldenärs personliga och ekonomiska förhållanden. Däremot kunna näppeligen några svärknäckta juridiska spørsmål uppstå vid införsel avseende utskylder och allmänna avgifter. Skulle emellertid hos fjärdingsmannen uppstå tvivel om hur han bör förfara i ett särskilt fall, så lärer han väl inhämta upplysning hos sin förman i tjänsten. Vid utmätning — fjärdingsmännen äga ju befogenhet att efter utmätningssmannens uppdrag verkställa sådan — kunna synnerligen svårlösta juridiska spørsmål uppstå, men, såvitt är bekant, har ingen olägenhet försports av fjärdingsmännens nu berörda befogenhet. Naturligtvis kan det inte förnekas, att handhavandet av befogenhet att meddela införsel är ett ytterst grannliga uppdrag, men det må ock framhållas, att fjärdingsmännen äro i de allra flesta fall genom sin intima kontakt med

människorna inom respektive tjänstgöringsområden, så väl förtrogna med folkets levnadsvillkor och i det enskilda fallet i regel så bra underkunniga om gäldenärs levnads- och familjeförhållanden, bostadsförhållanden, underhållsskyldighet, inkomstmöjligheter m. m. att en dylik kännedom beträffande de omständigheter, som äro av betydelse för och vid bestämmande av införselbeloppen, uppväger vad som eventuellt brister i juridiskt vetande.

Därest fjärdingsmännen få befogenhet att efter utmätningsmans uppdrag meddela införsel för uttagande av utskylder och allmänna avgifter, bör av praktiska skäl utmätningsmannen likväl äga befogenhet att, om så skulle anses påfordras, vidtaga jämkning i fjärdingsmannens införselbeslut. Man torde även kunna tänka sig, att av fjärdingsmannen meddelat införselbeslut skulle underställas utmätningsmannens prövning, men givetvis skulle fjärdingsmannens beslut gå i verkställighet, så länge detsamma icke upphävts av utmätningsmannen.

Det torde väl knappast behöva tilläggas, att, därest fjärdingsmännen finge befogenhet att meddela införselbeslut, detta skulle innebära större skyndsamhet i handläggningen i dylika ärenden (då onödig omgång skulle försvinna) jämte ett avsevärt minskat besvär för utmätningsmännen. Och sist men icke minst: Otvivelaktigt skulle såväl det allmänna — stat och kommun — som jämväl enskilda hava nytta och gagn av, att en föråldrad och otidsenlig lag på grund av åberopade omständigheter äntligen bleve ersatt med bestämmelser, som bättre motsvara kravet på ett modernt och framför allt praktiskt indrivningsförfarande.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta sådant tillägg till gällande införsellag i stycket »Finnes beträffande — — — å sådant biträde» även infördes orden »jämväl för viss del av landsbygden».

Stockholm den 21 januari 1936.

A. E. Elmroth.

Janne Nilsson.
